

Den Laethemschen Vriendenkring

Verslag van de vergadering van dinsdag 12 februari 2008

Plaats : Brouwerijschuur, Dorp, Latem

Aantal aanwezigen : 51

Begin van de vergadering : 20u00

Einde van de vergadering : 22u45

Verontschuldigd : Rika Malfait, Walter Oliebos, Daniel Verschuere, Christiane Braemscheute, Anita Dekeyser, Dirk Dubois, Paul Santens, Marc Vandervennet.

Agenda :

Voorzitter Albert verwelkomt de spreker en de aanwezige leden.

Hij heeft het even over de volgende vergadering in maart, waarop hij, als thema, een dvd-montage wil vertonen over het "Latem in de jaren '70". Deze montage wordt gemaakt door Guy Van Coillie met zeer veel authentiek beeldmateriaal dat ongetwijfeld bij velen onder ons heel wat herinneringen zal oproepen.

Het programma van deze avond omvat, naast de klassieke ingrediënten (zoals de behandeling van het thema van de dag én de gezellige babbel bij een drankje), ook een tweede luik, namelijk de voorstelling van de film "40 years after", een compilatie van het optreden van de Leievaganten (november 2007), gemaakt door Yoeri (Mis Hin You) van het videohuis Balancer.

Maar eerst dus, door **Ward Claeysens**, secretaris van de harmonie "Willen is Kunnen" :

DE GESCHIEDENIS VAN DE HARMONIE VAN SINT-MARTENS-LATEM IN EEN NOTENDOP

Nu u mij hier ziet staan, bent u misschien verwonderd. Misschien had u een oudere spreker verwacht. De harmonie van Latem is immers de oudste nog bestaande culturele vereniging van Sint-Martens-Latem, gesticht in 1890 als de fanfare Willen is Kunnen. Betekent dus dat ze dit jaar 118 jaar oud wordt. Latem we zeggen dat ik daarvan enkel de laatste 18 jaar bewust heb meegemaakt. Ik heb dus zo maar eventjes 100 jaar gemist ...

En toch zal ik proberen u – beknopt maar helder – mee te voeren in het verhaal van onze boeiende en bloeiende vereniging. Ik wil hier niet enkel het verleden ophalen, maar ook de laatste jaren beschrijven. Recent heeft de harmonie enkele positieve veranderingen ondergaan, die nog nergens te boek staan.

Voor ik vertel over onze vereniging, hier in onze twee dorpen, is het nuttig even een ruimer beeld te schetsen. Het is helemaal geen toeval, geen unicum dat er op het eind van de negentiende eeuw in Latem een fanfare werd opgericht. Fanfares waren gegroeid uit militaire orkesten aan de hoven of uit blazersgroepjes van de plaatselijke schutterij. Meer en meer amateur-muzikanten gingen zich groeperen in de weinige vrije tijd die ze hadden, en dat werd op den duur gestimuleerd door lokale overheden. Vanaf het midden van de negentiende eeuw nam het aantal amateurorkesten sterk toe en hun populariteit steeg.

Blaasmuziek – een woord dat me weinig fraai in de oren klinkt – ging een belangrijke rol spelen in de parochie of gemeente: het was niet meer weg te denken bij feestelijkheden als kermissen, processies en huldigingen. Op de kiosk werd zelfs de operamuziek populair gemaakt.

Overal werden fanfares opgericht, en Latem mocht die boot natuurlijk niet missen. Het was een volledig nieuw gegeven in het dorp, zonder voorganger. Hoe en wanneer het idee is gegroeid een fanfare te stichten, weten we niet. Maar één man stond ongetwijfeld als initiatiefnemer aan de wieg: de eerste voorzitter, Karel Van der Sloten, u wellicht bekend. Hij was niet zomaar iemand: hij was notaris, en onder het pseudoniem Paul d'Acosta componist van opera's, operettes, symfonische gedichten en pianowerk. Als brouwer was hij een bierliefhebber. Op een foto uit 1890 blijkt dat de vereniging ruim 40 leden moet hebben geteld, waarvan een 20-tal muziek speelden.

Er werd, zoals nu, wekelijks gerepeteerd. De eerste jaren moesten de muzikanten wel nog betalen om lid te zijn: 0,10 frank per week. Op allerlei manieren werd geld samengeraapt om instrumenten te kopen, typische fanfare-instrumenten zoals een piccolo, een altsaxofoon, trompetten, trombones, een grote trom, en instrumenten die nu veelal geen deel meer uitmaken van een modern harmonieorkest: een bombardon (het lievelingsinstrument van Raf Van den Abeele, die het naar eigen zeggen jammer genoeg nooit heeft bespeeld), klaroenen en bugels.

Waar de muzikanten repeteerden, weten we niet. Vaststaat dat ze toen al een 'vast lokaal' hadden. Waar ze optraden: herbergen natuurlijk. Tot groot ongenoegen van sommige vaders volgden vele jongeren van het dorp de tocht van de fanfare op de voet, vooral jongens, weinig meisjes. Blijkbaar waren er nog niet voldoende cafés in Latem, want de muzikanten frequenteerden ook wel es herbergen in de omliggende gemeenten. Tijdens die rondgangen vloede het bier rijkelijk, en hoe meer de dorst werd geleest, hoe beter de muziek ging klinken. Inderdaad.

Een vaste jaarlijkse activiteit was toen al het Sint-Ceciliafeest, gehouden in de herberg van een van de muzikanten. Een banket van soep met balletjes, 'bouilli' of koetong of stoverij, gratis voor de muzikanten. De traditie van het Sint-Ceciliafeest bestaat nog steeds, elk jaar opnieuw, maar het menu is intussen wel wat verbeterd.

Zoals het de vroegere dorps sfeer paste, konden een aantal bekende Latemse figuren niet ontbreken in onze fanfare. Binus Van den Abeele was een van de eerste ereleden. Of Alfons Dessenis, die met volle kracht de grote trom ('grosse-caisse') wist te bespelen. Blijkbaar tot groot ongenoegen van Doorke Malfait, die de trom op zijn rug moest dragen, want Alfons sloeg in zijn grote enthousiasme al te stevig door. (Doorke is een keuterboertje uit de Latemstraat waar Albert Servaes tegen de prijs van 1 frank per week een tijdlang bij introk.) Ook de Nederlandse kunstenaar Maurits Nijkerk en onze Gustaaf Van de Woestyne kwamen er rond de eeuwwisseling bij. In 1901 werden Alfons Dessenis, George Minne en Jules De Praetere in het bestuur opgenomen. Maar ook toen liep niet alles even gesmeerd, zo blijkt uit een brief van Karel Van de Woestyne, gericht aan zijn vriend Lode Ontrop:

Veel nieuws is er niet. Er gebeurt hier zoo weinig! Van Houtte heeft ruzie gehad met den Notaire. Hij heeft het bestuur van de fanfare beledigd, en nu bestaat er tusschen hem en het Laathemsche schepencollege een vinnige haat. Wij hebben er natuurlijk plezier in; beide partijen tegen elkander op te hitsen; weet je wat we gaan doen? [O]p opstoken van Minne, gaan we de pastoor in de zaak mengen. [...] We zullen er nog een beetje plezier aan hebben ...¹

Een heel cynische brief van Karel dus, die erover klaagt dat er in die tijd bitter weinig te beleven viel in het dorp, en zich dan maar vergenoegt in een of andere ruzie.

De Eerste Wereldoorlog brak uit. Koning Leopold II had in 1909 op zijn sterfbed de wet ondertekend die één zoon per gezin voor de dienstplicht opriep. In 1913 werd de algemene dienstplicht ingevoerd. Zo'n 20 000 Belgische vrijwilligers namen dienst. Ook de fanfare leed hieronder. Veel muzikanten moesten hun land dienen. Een periode van voedselschaarste en grote ellende brak aan. Herbergen kregen een sluitingsuur. Van muziek spelen was geen sprake meer. Koperinstrumenten kon je beter goed verstoppen voor Duitsers. 3011 kg koper hebben ze opgeëist, schrijft Raf Van den Abeele, maar muziekinstrumenten waren er gelukkig niet bij. Wellicht hebben een aantal muzikanten het leven gelaten tijdens de oorlogsjaren. Hoeveel weten we niet, want er zijn geen ledenlijsten van vóór 1914 teruggevonden.

Vaststaat ook dat na de oorlog nog weinig van het bestuur overbleef. De fanfare moest echter verder, en een reorganisatie drong zich op. Dirigent was Alfons Buyck (ook al voor de oorlog trouwens), bijgestaan door Frans De Cock. Diens broer Petrus was schatbewaarder. Hoofdonderwijzer in de gemeenteschool en bibliothecaris Maurits Hicket werd secretaris; hij was dus een van mijn voorgangers. Ook wordt Jules Maebe vermeld. En tot slot nog een voorzitter natuurlijk: dat werd Carl De Cock, een Gents beeldhouwer die in Latem kwam wonen. De nieuwe formule werkte: de fanfare herleefde en ontbrak opnieuw op geen enkele kermis, en niet alleen binnen Latem.

In 1939 werd in de Golfiaan voor het eerst een Meifeest georganiseerd. De fanfare gaf er een wandelconcert. De plannen voor het tweede Meifeest het jaar erna werden volop gesmeed, maar een grote week vóór het feest moest plaatsvinden, werden alle plannen, affiches en ook de muziekinstrumenten weer opgeborgen. De Tweede Wereldoorlog was uitgebarsten. De fanfare bestond toen 50 jaar, maar gefeest werd er niet.

Muziek spelen zat er opnieuw niet in. Hoewel, naar het einde van de oorlog startte men heimelijk met de voorbereidingen van nieuwe activiteiten. Dat moest natuurlijk allemaal stiekem gebeuren; je kon beter problemen vermijden. Hulpdirigent Frans De Cock gaf notenleerlessen ('solfège') bij hem thuis aan jongeren en geïnteresseerden. Kort na de oorlog werd ook klaroenles gegeven in het huidige Turrebos.

In die periode kreeg de fanfare overigens concurrentie. De toenmalige toneelgroep van Henri Van Eetvelde had een aantal instrumenten, die de acteurs gebruikten bij opvoeringen in de open lucht. Maar langzamerhand groeide het idee een eigen katholieke fanfare op te richten. Dat gebeurde ook, en ze kreeg de typische naam Sint-Cecilia. Ze begeleidden vooral processies. Zo waren er twee 'muzieken': een liberale en een katholieke.

Binnen Willen is Kunnen veranderde heel wat: in 1946 werd de fanfare een vzw, met officiële statuten. En het ging ook deelnemen aan de Provinciale Toernooien, die nu nog bestaan (in april moeten we ernaartoe). Opnieuw kwam de fanfare op allerlei activiteiten en feesten langs, ook meermaals in Gent. De kas van de

¹ Zie Raphael Van den Abeele, *De Koninklijke Harmonie Willen is Kunnen – Een eeuw wel en wee van de Latemse muziekvereniging*, 1991, pagina 55

fanfare voer er wel bij. Ook muzikaal trachtte men hogere ogen te gooien: op een festival in Waregem haalde ze de eerste prijs voor concertstukken binnen.

Nu de twee Wereldoorlogen eindelijk voorbij waren, werd het eindelijk wel mogelijk: in 1950 vierde de fanfare zijn verjaardag. 60 jaar oud. Muzikanten en bestuur werden in het gemeentehuis ontvangen. Voor dit jubileumjaar kregen de muzikanten een extraatje: gloednieuwe, blauwe uniformen, op maat gemaakt door Albert Dhaene, 55 stuks. Er was wel een klein probleem: wie te veel pintjes dronk, zou wel es kunnen morsen op de mooie stof. Kortom, drinken moest met mate gebeuren. Of na een concert zat ook bollen er niet meer in: als je je knielt, wordt je broek vuil.

Maar zoals het vaak gaat, kon deze bloeiperiode niet blijven duren. De interesse van de jeugd nam af en er ontstond er een twist binnen de fanfare. Sommigen wilden muzikaal steeds hogerop, anderen vonden dat alles goed liep en niets moest veranderen. En zo ontstond er tweedracht: wie meer en beter wilde, stond aan de kant van secretaris Remi Van Kwikelberge en hoofdirigent Leon Vervust; anderen kozen partij voor voorzitter Albert Van Gheluwe en hulpdirigent Frans De Cock.

Wat het eerste probleem betreft – het aantal leden – werd een niet zo vriendelijke brief geschreven aan leden die verscheidene weken niet op repetities of optredens waren opgedoken. Verschillende inspanningen leidden ertoe dat jongeren zich opnieuw bij de fanfare kwamen vervoegen. Het ledenaantal steeg, maar met mate.

En nu het tweede probleem. Het bestuur wilde een nieuwe richting uit en ontsloeg dirigent Leon Vervust. De muziek moest makkelijker en lichter zodat alle muzikanten mee zouden kunnen. Frans De Cock werd benoemd tot dirigent en moest de problemen oplossen. Ook secretaris Remi Van Kwikelberge verdween; hij werd opgevolgd door Roger Schelstraete en later August Rogge.

En hoe zat het met die andere fanfare, Sint-Cecilia, waar ik het zonet over had? Ook die zat in een crisisperiode en besliste ermee op te houden. Een aantal leden koos voor Willen is Kunnen, maar het aantal leden bleef lager dan tijdens de bloeiperiode. Het dal was te diep. In 1960 kwam er ook geen jubileumfeest. De Golden Sixties verliepen voor de fanfare in mineur. De interesse van voorzitter Van Gheluwe teerde weg. Industrieel Pierre Abbeloos volgde hem op. De crisis bleef duren tot in het begin van de jaren zeventig.

De nieuwe voorzitter wilde oude twisten doen vergeten en met een schone lei beginnen. Bijvoorbeeld door een majorettenkorp op te richten. Tijdens de augustuskermis liepen de meisjes voor het eerst op kop van de fanfare, onder leiding van mevrouw Taboureau. De voorzitter zette ook de stap beter samen te werken met het gemeentebestuur.

Na drie jaar voorzitterschap stierf Pierre Abbeloos plots. André De Meyer werd zijn opvolger, een populair man die alles over had voor 'zijn muziek'. Om de kas te spijsen, klom hij bijvoorbeeld op een oude boerenwagen om met Roger Goetgeluk oude instrumenten te verkopen.

In 1973 overleed dirigent Frans De Cock. En hier doet Eric De Lombaerde zijn intrede in het verhaal. Hij had al geregeld repetities moeten overnemen van de zieke De Cock, maar werd nu de dirigent die de fanfare nieuw leven zou inblazen. Eric ging bij het gemeentebestuur aankloppen. Er kwam een muziekschool, die de basis vormde voor de uitbouw van een neutrale muziekvereniging voor iedereen.

Op de Bloemenmarkt van 1974 organiseerden André De Meyer en Eric De Lombaerde opnieuw een openbare verkoop van instrumenten. Opnieuw ging de fanfare naar muziektueroen, de eerste keer in Latem zelf, hier op het dorpsplein. In 1974 werd het 1150-jarige bestaan van Latem gevierd, in een grote tent waar nu de pastorie is. De fanfare organiseerde er een heus breugelmaal. Het jaar erop mochten de muzikanten optreden in de opera van Gent, gekleed in Franse soldatenuniformen uit de tijd van Napoleon, tijdens de opéra comique *La fille du tambour-major* van Jacques Offenbach.

In diezelfde periode werden ook contacten gelegd met het 'Musikverein' van het Duitse Wolpenrath. Toen André De Meyer es op vakantie ging naar Duitsland, viel hij er zonder benzine. Hij ging op zoek naar een benzinestation, vond er een en kwam er in contact met een lid van de plaatselijke muziekvereniging. Zo is de verbroedering begonnen, die toch vele jaren stand heeft gehouden.

Tijdens een Sint-Ceciliaviering wees Eric erop dat het beter zou zijn de fanfare om te vormen tot harmonie omdat dan ook houtblazers (zoals klarinetten en dwarsfluiten) de kans zouden krijgen mee te spelen. (Een fanfare bestaat voornamelijk uit koperblazers en slagwerk.) Een harmonie heeft ook een warmere klankkleur. Die wens kwam uit in 1981.

Vanaf 1980 ontstond een intense samenwerking met de fanfare *Echo der Leie* uit Sint-Denijs-Westrem. Beide verenigingen behielden hun zelfstandigheid (ook de repetities verliepen op een andere dag), maar bij optredens speelden de muzikanten allemaal samen, onder leiding van Eric. Deze samenwerking is begin 2006 stopgezet. Ook richtte Eric een jeugdorkest op, dat een tijdlang heeft bestaan onder de naam Jeugdorkest van Latem en de Leiestreek.

Langzamerhand smeedde de voorzitter en zijn bestuur al plannen voor het Eeuwfeest in 1990. Zelf heeft André De Meyer het jammer genoeg niet mee mogen maken: hij stierf op 30 december 1985. Notaris Pascal Vandemeulebroecke werd voorzitter, en hij is het gelukkig nog steeds. Onder zijn voorzitterschap organiseerde de harmonie zijn eerste Lenteconcert, een traditie die ook nu (in de sporthal) nog steeds wordt voortgezet en steeds grootser wordt.

Wat we ons vast nog herinneren, is de opvoering van *The Sound of Music* in 1989, georganiseerd door Francesco Melis. Zes keer werd het in de sporthal opgevoerd. Een andere mijlpaal is wellicht het Eeuwfeest, waarbij 9 muziekverenigingen in de sporthal optraden. Op het eind dirigerde Eric De Lombaerde alle orkesten samen. Ruim 300 muzikanten waren dat. De dag erna vond een academische zitting plaats, met receptie en een tentoonstelling.

Tot slot wil ik nog het een en ander vertellen over ons repetitielokaal: 't Kantientje langs de Kortrijksesteenweg. Aanvankelijk was er enkel een zaaltje waar muziek werd gespeeld. Een oud lokaal met veel rommel, geen water, geen elektriciteit. Het is allemaal begonnen met Lievin Dewaele en Cecile, en Eric Ranschaert en zijn vrouw Rita. Na een Sint-Ceciliabanket in Eke trokken ze met zijn vieren naar de plaatselijke kantine, waar muzikanten na repetities iets konden drinken. 'Als ze dat in Eke hebben, moet dat in Latem ook kunnen,' dacht Eric. En zijn wil geschiedde. Ze begonnen met een krat bier op een oude tafel. Langzamerhand werd het lokaal opgesmukt. In 1995 renoveerde het gemeentebestuur 't Kantientje tot een goed uitgerust repetitielokaal. Elk jaar houden we een wafelbak, een barbecue en een mosselstijf. Het idee voor een mosselsouper is ontstaan in café Sint-Martinus langs de steenweg. André De Meyer kreeg er de vraag een mosselsouper te organiseren voor zo'n tachtig mensen. Onder zeilen en tenten werden de mossels bereid. Toestanden die nu niet meer mogelijk zijn. 't Kantientje bestaat dit jaar overigens 30 jaar.

Zoals u weet, heeft Raf Van den Abeele de geschiedenis van de fanfare/harmonie uitvoerig beschreven. Zijn verhaal loopt tot 1990, het Eeuwfeest.

Inmiddels zijn we alweer 18 jaar verder. Veel is sindsdien veranderd. Vooral de laatste jaren hebben we een aantal zware en uiterst belangrijke beslissingen moeten nemen. We hebben al enkele dirigentenwissels achter de rug, maar steeds in het belang van ons orkest en zijn muzikanten. Nu is Jens De Bruyne uit Latem onze dirigent. Het is wellicht te vroeg om objectief de recente gebeurtenissen te beschrijven, maar het zou een boeiend verhaal opleveren.

Belangrijk is wellicht de oprichting van een jeugdensemble. Op een zomeravond in 2003 hebben Jens De Bruyne, onze dirigent, en ik het initiatief genomen jongere muzikanten opnieuw te stimuleren en onder de vleugels van de harmonie een jeugdorkest op te richten, met een eigen jeugdwerking en Meike De Bruyne als jeugdvoorzitter. Velen van de jeugdmuzikanten hebben trouwens hun roots in de Latemse muziekschool, waarmee we dankzij Eric een uitstekende band hebben.

Moderne harmonieorkesten werken anders dan het beeld van vroeger dat ik net heb geschetst. Marcherende muzikanten vormden vroeger een vertrouwd beeld op straat, waar sommigen nog met heimee aan terugdenken. De meeste orkesten zijn naar 'concertorkesten' geëvolueerd, wat de muziek ten goede komt. Ook het repertoire is gemoderniseerd, wat aantrekkelijk is voor jonge en/of goede muzikanten. De gewone marsmuziek is zo goed als verdwenen en ruimt plaats voor een gevarieerder repertoire: filmmuziek, concertwerken, bewerkingen van jazz, popmuziek of klassieke muziek enzovoort.

Tegenwoordig is het steeds meer nodig buitenmuzikale activiteiten te organiseren: een repetitieweekend, een bowlingavond of voor de jeugd een karaoke-avond, een kerstfeestje, een dropping of een zomerweekend. Dat kan de teamgeest alleen maar bevorderen.

Het is natuurlijk voor een grote vereniging niet altijd makkelijk om met veel leden eensgezind te beslissen en de eenheid en vriendschap onder elkaar te bewaren. Strubbelingen zullen er altijd zijn; je moet als bestuur veel meer 'managen' dan vroeger. Sommige beslissingen moeten met grote zorg worden genomen en kunnen een hele impact hebben. Je moet een beleid uitwerken. Ook muzikaal: welke richting gaan we uit? Hier speelt de dirigent, het liefst een professional, een grote – wellicht zelfs de meest invloedrijke – rol. Streven naar kwaliteit op het vlak van muziek wordt steeds belangrijker. Daarom dat we voor grotere concerten ook een beroep doen op een klein aantal professionele muzikanten, om het orkest te versterken en de klank te verrijken. Ook worden geregeld extra repetities ingevoegd of 'partiële' repetities, bijvoorbeeld enkel voor klarinetten of voor de kopersectie.

Dat betekent niet dat we hoge toppen willen scheren, maar wel dat we ons wekelijks willen opwerken tot op een bepaald niveau en dat we ons proberen te onderscheiden van andere orkesten.

Kortom, het sociale aspect blijft evengoed bestaan als ten tijde van de Latemse dorpsfanfare. Onze vereniging is een ontmoetingsplaats van vrienden. Maar de muziek en de kwaliteit die we brengen, speelt een almaar grote rol – het doel van een orkest is nu eenmaal muziek maken! Als je met 80 muzikanten op een podium zit en je hoort de volle en rijke klank van het orkest, dan fleur je op en ben je trots dat je als een grote groep vrienden – jong en oud samen – zoiets schitterends kunt realiseren. Wie dat mee wil beleven, is welkom op zaterdagavond 7 juni in de sporthal, voor een heus Lentecconcert, onder leiding van onze dirigent Jens De Bruyne. Als je het mij vraagt: een aanrader. Noteer die datum dus maar alvast in je agenda. Dank voor de aandacht.

Deze zeer voortreffelijke, duidelijke en interessante uiteenzetting van Ward Claeysens, waarvoor wij hem bij deze nogmaals hartelijk danken, werd door Monica Couvent aangevuld met wat

“didactisch” materiaal : de statuten van de harmonie zoals die destijds (1946) verschenen in het Staatsblad en een authentieke decoratie uit die tijd.

Ook mevrouw De Waele haalde nog enkele wetenswaardigheden boven rond het repetitielokaal “ ’t Kantientje”, terwijl Guido Dhaene nog precies wist te vertellen waarom er in Latem altijd zoveel afwezig waren tijdens de repetities met dirigent Vervust terwijl ze in Gent altijd voltallig waren. De reden was doodeenvoudig : omdat de harmonie in Gent bestond uit gevangenen in de Gentse gevangenis !!

Hierna volgt dan de vertoning van de videomontage “40 years after”.

Deze zeer goed opgenomen en knap gemonteerde film toont ons een zeer goed beeld van alle aspecten van het optreden van de Leievaganten: de “vibes”, die fameuze avond heel voelbaar aanwezig in de zaal, sloegen ook nu direct over op de kijkers : spontaan begonnen verschillenden onder ons weer mee te zingen !!

Leden die deze opname absoluut willen bewaren voor hun nageslacht, kunnen de dvd nog verkrijgen (bij Albert of bij Wilfried) mits de modeste som van 15 €.

Rondvraag van de voorzitter

We hadden eerder geopperd ons jaarlijks banket op de Leie te vieren, maar een dergelijke boottocht met catering is financieel niet haalbaar.

Gezien heel wat leden enthousiast waren een **Leievaart** te maken, stelt het bestuur voor om eventueel op de laatste vrijdag van juni (27 juni) een boottocht met de Benelux te organiseren.

Aan- en afmonsteren aan de Leiesteiger achter het gemeentehuis. Leden kunnen dan ook eventueel vrienden en familie uitnodigen om eveneens deel te nemen en zo op een plezierige manier kennis te maken met ons ‘vriendenclubje’. Hoe meer zielen hoe meer vreugde en... hoe minder de boottocht gaat kosten.

We zouden het vertrekuren plannen om 17.30 u met afspraak aan de steiger om 17 uur.

Judith en Roger De Sloovere zouden onze gasten zijn en voor de muzikale omlijsting zorgen.

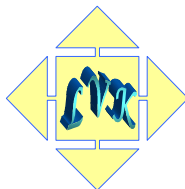
Wie interesse heeft kan op de vergadering van 11 maart zijn naam en aantal deelnemers doorgeven aan Wilfried, teneinde de deelnameprijs te kunnen bepalen.

Wie gitaar speelt en graag zingt... brengt zijn wapen en stem mee!

Op die manier houden wij er de spontane stemming van de gouden jaren in en maken we er met zijn allen een fijne tocht van, ver weg van de stress en de kommer.

Met een vriendengroet en tot de volgende vergadering op
Dinsdag 11 maart 2008 om 19u30 in de Brouwerijschuur !

Wilfried Vancampenhoudt
Secretaris

Albert Haelemeersch
Voorzitter

Den Laethemschen Vriendenkring

Secretariaat : Maenhoutstraat, 85, 9830 Sint-Martens-Latem

Tel/Fax : 09/329 67 39 - GSM : 0475/94 98 18 - E-mail : campevents@telenet.be - Bank : 390-0344860-80